

# Daniels Bog - Nummer Syvogfyrre

## *Afsløring af vildledende læresætninger: En kritisk analyse af Daniel 8 og udfordringerne mod adventistisk teologi*

Jeff Pippenger  
2024-01-11

Når Roms lille horn fremstilles i vers ni til tolv i Daniel kapitel otte, er det et forvansket symbol, for det er et symbol på transvestisme, en person i forklædning som det modsatte køn, der svinger mellem mand og kvinde. Det stemmer overens med den milleritiske forståelse, at Rom blev fremstillet ved to faser, idet den første fase var den romerske statsmagt, og den anden fase var den romerske kirkemagt; men i versenes vekslen mellem køn er det lille horn ude af den historiske og profetiske rækkefølge (forvansket). Alligevel repræsenterer hvert af de fire vers historie, der er direkte forbundet med enten romersk statsmagt eller romersk kirkemagt. Det hedenske Rom forfulgte alle, som modsatte sig dets kejserlige myndighed, men det pavelige Roms forfølgelse (feminin) i vers ti er specifikt rettet mod himlen.

I den milleritiske forståelse af, at Rom var det fjerde og sidste rige, ville vekslingen fra stat til kirke til stat til kirke igen ikke have været et anliggende. De havde set blandingen af jern og ler i fødderne i Daniels bog kapitel to og forstod den ganske enkelt som to faser af Rom, uden nogen bekymring for at fastlægge en bestemt historisk rækkefølge af et fjerde og femte rige. Det samme forstod de om kapitel syv, hvor hornet, som talte store ord imod den Højeste, havde tre horn rykket op med rode fra de oprindelige ti horn på dyret fra Rom. Selv om Miller måtte have erkendt kønssvingningen i vers ni til tolv, ville det have været uden betydning for hans forståelse af, at det fjerde rige var Rom. I den milleritiske forståelse endte det fjerde rige i 1798, og den næste profetiske begivenhed var Kristi andet komme.

Det feminine horn identificerer den kvinde, som begår åndelig utugt med det maskuline horn, og fremstilles i vers ti og tolv.

Og det voksede sig stort, lige til himlens hær; og det kastede nogle af hæren og af stjernerne ned til jorden og trådte dem under fode. Daniel 8:10.

Forfølgelsen fra den pavelige magts side var rettet mod kristendommen (himlens hær), og i vers tolv modtager det pavelige Rom (feminin) magt til at fuldbyrde sit morderiske værk gennem overtrædelsen ved at bedrive hor med Europas konger.

Og en hær blev overgivet til ham imod det daglige offer på grund af overtrædelse, og den kastede sandheden til jorden; og den handlede og havde fremgang. Daniel 8,12.

„Hæren“ i verset repræsenterer den militære magt, som blev givet pavedømmet „imod det daglige“. Ordet „imod“ betyder „fra“. Fra Europas hedenske konger (det hedenske Rom), repræsenteret ved „det daglige“, blev der givet militær støtte (en hær) til pavedømmet „på grund af overtrædelsen“. Sammenslutningen af kirke og stat, hvor kirken har kontrollen over forholdet, er

„overtrædelsen“. Vinen fra denne overtrædelse er kristent blod. Da pavedømmet først havde fået kontrol over det hedenske Roms hære, „kastede“ det pavelige Rom („det“) „sandheden til jorden; og det handlede og havde fremgang.“

I Daniel kapitel elleve, vers enogtrediv, fremstilles også overgivelsen af hærene til det pavelige Rom:

Og hærstyrker skal træde frem på hans side, og de skal vanhellige styrkens helligdom og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille ødelæggelsens vederstyggelighed. Daniel 11,31.

Verset identificerer den historiske overgang fra det hedenske Rom til det pavelige Rom. I verset er „armene“ de europæiske konger, som begyndte at rejse sig til støtte for pavedømmet med Klodevig, frankernes konge (Frankrig), i året 496. „Armene“ besmittede også „styrkens helligdom“ (byen Rom) gennem den vedvarende krigsførelse fra det fjerde århundrede og frem til året 538. „Armene“ fjernede også den hedenske modstand mod pavedømmets fremvækst, og i året 508 var den hedenske modstand til ende.

Ordet, der oversættes med „tage bort“, er det hebraiske ord „sur“ og betyder „at fjerne“. „Armene“ satte „Ødelæggelsens Vederstyggelighed“ (pavedømmet) på jordens trone i året 538. Når Daniel kapitel otte, vers tolv, fastslår, at „en hær“ blev givet til det feminine lille horn, stemmer det overens med vidnesbyrdet i vers enogtrediv i kapitel elleve. Johannes' Åbenbaring vidner også om den samme sandhed i kapitel tretten.

Og dyret, som jeg så, var lig en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighed. Åbenbaringen 13,2.

Søster White identificerer direkte dyret i vers to som pavedømmet, og at dragen i verset er det hedenske Rom. Det hedenske Rom gav pavedømmet tre ting: „sin kraft og sit sæde og stor myndighed.“

Den militære magt blev givet af det hedenske Rom, begyndende med Klodevig i året 496. Det „sæde“, hvorfra der skulle herskes, blev givet til pavedømmet i året 330, da kejser Konstantin flyttede sin hovedstad til Konstantinopel og overlod sin tidligere hovedstad, Rom, til den pavelige kirkes kontrol. I året 533 fastslog kejser Justinian, at paven var kirkens overhoved og kætters revser, hvorved han overdrog sin „store myndighed“ til biskoppen af Rom. Vers tolv i Daniel kapitel otte identificerer det tidspunkt, da en „hærskare“ blev givet, og den profetiske sandhed bevidnes af mange vidner. Fra dette tidspunkt (begyndende i året 496) havde pavedømmet „fremgang“.

Det ville fortsætte med at „handle“ og have fremgang, indtil vreden mod Israels nordlige rige ophørte i 1798, og pavedømmet modtog sit dødelige sår.

Og kongen skal gøre efter sit forgodtbefindende; og han skal ophøje sig selv og gøre sig større end enhver gud og tale forunderlige ting imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; thi det, som er fastsat, skal ske. Daniel 11:36.

Vers ni i kapitel otte beskriver det maskuline Rom (det hedenske Rom) og fremstiller den tretrins erobningsproces, som det hedenske Rom gennemførte, og som var et forbillede på de tre geografiske områder, der måtte erobres, for at det pavelige Rom kunne blive grundfæstet på jordens trone, sådan som det er fremstillet ved de tre horn, der blev revet op i kapitel syv. Disse to tretrins erobringer foretaget af det hedenske og det pavelige Rom repræsenterede det moderne Roms tre geografiske hindringer i vers fyrre til treogfyrre i Daniel elleve. Dernæst fremstilles i kapitel otte, vers elleve, igen det maskuline lille horn (det hedenske Rom). I dette vers er den helligede logik så uangribelig, at de spottere, som hersker over Jerusalem, blev tvunget til at indføre adskillige teologiske løgne for at opbygge deres forfalskede grundvold.

Ja, han ophøjede sig endog imod hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer afskaffet, og hans helligdoms sted blev omstyrtet. Daniel 8:11.

Idet vi begynder at behandle de falske mønter og juveler, som er blevet indført i adventismen siden 1863, bør det bemærkes, at der er to primære områder af formodet teologisk ekspertise, som adventismen bryster sig af som grundlag for at opretholde den frafaldne protestantismes og katolicismens læresætninger. Den påstand, som adventismens moderne teologer fremsætter, er, at de enten er eksperter i bibelsk historie eller eksperter i de bibelske sprog. Deres anvendelse af verset åbenbarer, at det profetiske ord er blevet som en forseglet bog for dem, og åbenbarer også, at deres påstand om at være eksperter i de bibelske sprog ganske enkelt er farisæismens moderne manifestation.

For det første er der tilsidesættelsen af kønnenes vekslen for det lille horn i vers ni til tolv. Hvis de virkelig var eksperter i det hebraiske sprog, ville de ikke benægte eller udvande det forhold, at Daniel med vilje anvendte kønsvekslen i versene. Det lille horn fremstilles i begge køn, og disse køn skifter frem og tilbage gennem versene. Teologerne forsøger at dække over dette forhold med vrøvl og falske mønter, for det identificerer klart, at vers elleve betegner det hedenske, ikke det pavelige, Rom. De fastholder naturligvis, at det lille horn i vers elleve er paven, skønt det i virkeligheden er det hedenske Rom.

Når det først anerkendes, at to af de fire vers om det lille horn er hankøn og to er hunkøn, bliver det enkelt at indarbejde den bibelske sandhed, at en kvinde i Bibelens profeti repræsenterer en kirke, og en mand repræsenterer en stat. Denne erkendelse gør det muligt for alle, som ønsker at se, at det lille horn i vers elleve er det maskuline Rom (det hedenske Rom), ikke det feminine Rom (det pavelige Rom).

Verset forstås da således, at det lærer, at det hedenske Rom (han) ophøjede sig mod hærens fyrste, således som det hedenske Rom gjorde, da det satte hærens fyrste på Golgatas kors. Ikke alene ophøjede det hedenske Rom sig mod Kristus på korset; verset fortsætter med at sige, at ved ham (det hedenske Rom) „blev det daglige offer taget bort“.

I Daniels Bog findes der to hebraiske ord, som begge oversættes med »tage bort«. Ordene er »sur« og »rum«. Begge ord anvendes i helligdomstjenesten. Sur betyder at tage bort eller fjerne, og når asken fra alteret i helligdommen blev fjernet, er det ord, der bruges til at beskrive fjernelsen af asken, »sur«. Ordet »rum« betyder at løfte op og ophøje, og når præsten i helligdommen skulle

løfte et svingoffer op, skulle han »rum« (løfte op) offeret. I vers elleve ville det hedenske Rom (»det daglige«) »rum« (tage bort) hedenskabet ved at løfte den hedenske religions gudsyndelse op og ophøje den.

Det hedenske Rom ville ophøje og forherlige hedenskabets religion. De adventistiske teologer, som hævder at være eksperter i de bibelske sprog, vælger at behandle enhver forekomst af ”tage bort” i Daniels Bog som ”fjerne”. De undlader at anerkende Daniels særskilte og præcise skrivemåde og sætter sig dermed over profeten Daniel.

De teologer, som bekender at forstå de bibelske sprog, fremfører argumenter for at retfærdiggøre, hvorfor Daniel skulle have ment det samme, når han anvendte to forskellige ord. De fremlægger lange og trættende ordstudier for at understøtte deres falske påstande. De teologer, som bekender at forstå den bibelske historie, hævder, at den falske anvendelse bygger på erkendelsen af, at det samme ord i forskellige historiske perioder kan betyde noget forskelligt, og derfor kan kun en historisk ekspert fastslå, hvad Daniel faktisk mente, når han anvendte to forskellige ord. Det er vigtigt at identificere disse to falske metoder, for de anvendes ofte af de teologer, som søger at skjule sig for metodologien i ”linje på linje”.

Ja, han ophøjede sig endog lige til hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer taget bort, og hans helligdoms sted blev styrtet ned. Daniel 8:11.

Det ord, der i verset er oversat med ”taget bort”, betyder ”at løfte op og ophøje”. Det betyder ikke at fjerne. Denne kendsgerning skaber forvirring og modsigelse for adventistiske teologer, for deres forudsætninger holder ikke stand ved en enkel vurdering af verset, når den egentlige definition af det ord, Daniel brugte, anvendes på verset. De hævder, at versets lille horn er det pavelige Rom, og derfor ville verset lyde, at ”ved ham” (det pavelige Rom) ”blev det daglige taget bort.”

De har naturligvis ingen vanskelighed ved at medtage det tilføjede ord, som søster White direkte siger blev tilføjet af menneskelig visdom og ikke finder anvendelse på teksten.

„Derpå så jeg angående det ‘daglige’ (Daniel 8,12), at ordet ‘offer’ var tilføjet af menneskelig visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time.“ Early Writings, 74.

De identificerer ”det daglige” som Kristi tjeneste i helligdommen, således at ”det daglige offer” understøtter forestillingen om, at ”det daglige” er Kristi offergerning i den himmelske helligdom. Men inspirationen fastslår, at ordet ”offer” ”ikke hører til i teksten”.

Når Efraims drukkenbolte identificerer ”det stadige” som Kristi helligdomstjeneste, ville verset da lyde: ”ved ham” (det pavelige Rom) ”blev det stadige taget bort”, eller det ville lyde: ”ved den pavelige magt blev Kristi helligdomstjeneste taget bort”. De lærer faktisk denne usandhed. De fastholder, at gennem mørket under det pavelige herredømme blev den sande forståelse af Kristi helligdomstjeneste fjernet fra menneskers sind.

Alligevel betyder det ord, der er oversat med ”tage bort”, ikke at fjerne; det betyder at løfte op og ophøje. Hvis de erklærede eksperter i de bibelske sprog korrekt ville anvende betydningen af det

hebraiske ord „rum“ på dette skriftsted, måtte deres gengivelse lyde: „ved den pavelige magt blev Kristi helligdomstjeneste løftet op og ophøjet.“ Hvornår har pavedømmet nogen sinde løftet Kristus op og ophøjet ham?

De søger at påtvinge det hebraiske ord „rum“ definitionen af det hebraiske ord „sur“. Daniel bruger ordet „sur“, som betyder at fjerne, i forbindelse med „det daglige“ i to andre vers; men i vers elleve valgte Daniel ordet „rum“, som betyder at løfte op og ophøje. Ikke alene er den ret af fabler, der angår dette vers, tåbelighed på grund af forvrængningen af betydningen af det ord, der er oversat med „tage bort“, men der har aldrig været et tidspunkt, hvor Kristi helligdomstjeneste på nogen måde blev fjernet fra menneskene.

Men denne mand har, fordi han bliver til evig tid, et uforgængeligt præstedømme. Derfor kan han også fuldt og helt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, eftersom han altid lever for at gå i forbøn for dem. Hebræerne 7:24, 25.

At hævde, som adventistiske teologer gør, i et forsøg på at understøtte deres falske anvendelse af verset, at der var en periode, hvor pavedømmet udøvede en form for magt til at fjerne Kristi forbøn i helligdommen, er absurd!

Men teologerne lærer ikke, at verset identificerer, at pavedømmet ophøjede og forherligede Kristi helligdomstjeneste. De undgår betydningen af Daniels ord og Ellen Whites inspirerede vejledning for at lære det, de vælger at lære, på trods af vidnesbyrdet i Daniels ord.

Ja, han ophøjede sig selv endog mod hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer afskaffet, og hans helligdoms sted blev omstyrtet. Daniel 8:11.

Teologerne lærer, at verset betyder: »ved den pavelige magt blev Kristi helligdomstjeneste fjernet«, og fjernelsen af Kristi helligdomstjeneste fra menneskers sind understøttes af den kendsgerning, at i forbindelse med fjernelsen blev stedet for Kristi »helligdom styrtet ned«. Der findes ikke ét eneste vers i Guds Ord, som fastslår, at den himmelske helligdom, hvor Kristus udfører sin forbøn, nogen sinde er blevet styrtet ned. Heller ikke findes der noget bibelsk sted, som fastslår, at selve himlen, som er »stedet for hans helligdom«, nogen sinde er blevet styrtet ned. Endnu en gang sætter teologerne sig over profeten Daniel, for de insisterer på, at »stedet for hans helligdom« i verset henviser til Guds helligdom, til trods for at Daniel lærer det stik modsatte af denne tanke.

De erklærede eksperter i det hebraiske sprog insisterer på, at det hebraiske ord „rum“ i verset må forstås med betydningen af det hebraiske ord „sur“. De insisterer også på, at det hebraiske ord „miqdash“ må forstås som det hebraiske ord „qodesh“. „Miqdash“ og „qodesh“ oversættes begge ganske enkelt som „helligdom“ i Daniels Bog, men de har forskellige betydninger. „Miqdash“ betegner enhver helligdom, hvad enten det er Guds helligdom eller en hedensk helligdom. Det er det generelle ord for helligdom, men „qodesh“ bruges i Bibelen kun om Guds helligdom.

Daniel kendte forskellen mellem en hedensk helligdom og Guds helligdom. Hvis Daniel skulle identificere en hedensk helligdom, ville han bruge ordet „miqdash“. Det forundrer mig, at de såkaldte eksperter i det hebraiske sprog aldrig forholder sig til det forhold, at Daniel i fire på

hinanden følgende vers anvender begge ord tre gange. Daniels brug af de to hebraiske ord, som begge oversættes med "helligdom", fastlægger den betydning, Daniel havde til hensigt, at man skulle forstå.

Ja, han ophøjede sig endog til hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer taget bort, og hans helligdoms sted blev omstyrtet. Og en hær blev overgivet til ham imod det daglige offer på grund af overtrædelse, og den kastede sandheden til jorden; og den handlede og havde fremgang. Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe skal synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse vare, så både helligdommen og hæren overgives til at blive nedtrådt? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen blive rensset. Daniel 8:11–14.

I selve det skriftsted, som indeholder adventismens grundlag, anvender Daniel to forskellige hebraiske ord, som begge oversættes med „helligdom“. I vers tretten og fjorten valgte Daniel at bruge det hebraiske ord for „helligdom“, som i Bibelen kun anvendes til at betegne Guds helligdom, men i vers elleve brugte Daniel det almene eller generiske hebraiske ord, som kan betegne Guds helligdom, eller det kan betegne en hedensk helligdom.

Hvis Daniel havde ønsket at identificere „helligdommen“ i vers elleve som Guds helligdom, ville han have anvendt det samme hebraiske ord, som han brugte to gange i de næste tre vers. Det er fuldstændig klart, at Daniel gjorde en sondring mellem en hedensk helligdom i vers elleve og Guds helligdom i vers tretten og fjorten! Men Efraims drukkenbolte hævder, at „stedet for hans helligdom“, som blev „kastet ned“, i vers elleve, var stedet for Guds helligdom, skønt de undgår ordet „sted“.

De lærer, at pavedømmet tog Kristi forbønstjeneste bort og nedstyrtede sandheden om den himmelske helligdom. Men Daniel gjorde det klart, at „helligdommen“ i vers elleve ikke var Guds helligdom, men en hedensk helligdom. Daniel gjorde det lige så klart, at det ikke var „helligdommen“, der blev nedstyrtet, men „stedet“ for hans helligdom.

Ved at nægte at anerkende den tilsigtede kønsmæssige vekslen i vers ni til tolv antog de moderne teologer den definition af „det daglige“, som havde sin oprindelse i det frafaldne protestantisme, og begyndte at opbygge et fundament på menneskelige gisninger, traditionens og sædvanens sand. Når de når til vers elleve, forkaster de endog det inspirerede råd fra Søster White, som identificerede, at Millers forståelse af „det daglige“ som hedenskab var korrekt, og begynder at gøre brug af vildledningens og gisningens kunst for at forsvare deres kærlighed til katolsk og protestantisk teologi.

De forvandler det hedenske Rom til det pavelige Rom i verset, og de påtvinger ordet, som betyder „løfte op og ophøje“, definitionen „fjerne“. De definerer det sataniske symbol „det daglige“ som et gudeligt symbol og insisterer dernæst på, at et hedensk tempel er Guds tempel, mens de undgår den direkte henvisning til „stedet“ for helligdommen. Og de „ulærde“ (således som Esajas betegner dem), som kun vil forstå, hvis de „lærde“ siger dem, at det er således, tager denne ret af fabler til sig til deres egen undergang.

Vi vil fortsætte vor betragtning af den forøgelse af kundskaben, som i Millers drøm er fremstillet ved juvelerne, i den næste artikel.

Apostlen Paulus advarer os om, at »nogle skal falde fra troen og holde sig til forførende ånder og dæmoners lærdomme«. Dette er, hvad vi kan forvente. Vore største prøvelser vil komme på grund af den klasse, som engang har forfægtet sandheden, men som vender sig fra den til verden og træder den under fode i had og spot. Gud har en gerning, som hans trofaste tjenere skal udføre. Fjendens angreb må imødegås med hans ords sandhed. Falskheden må afsløres, dens sande karakter må åbenbares, og lyset fra Jehovas lov må stråle frem ind i verdens moralske mørke. Vi skal fremholde hans ords krav. Vi vil ikke blive holdt skyldfri, dersom vi forsømmer denne højtidelige pligt. Men mens vi står til forsvar for sandheden, lad os da ikke stå til forsvar for os selv og gøre stort postyr, fordi vi kaldes til at bære vanære og fejltagtig fremstilling. Lad os ikke ynke os selv, men være meget nidkære for den Højstes lov.

»Apostlen siger: »Der skal komme en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men efter deres egne lyster skal de samle sig lærere i hobetal, fordi det kilder dem i øret; og de skal vende øret bort fra sandheden og vende sig til fabler.« Overalt ser vi mennesker, der let lader sig tage til fange af de forførende indbildninger hos dem, som gør Guds ord ugyldigt; men når sandheden bliver lagt frem for dem, fyldes de af utålmodighed og vrede. Men apostlens formaning til Guds tjener er: »Vær årvågen i alle ting, udhold lidelser, gør en evangelists gerning, fuldfør din tjeneste.« På hans tid var der nogle, som forlod Herrens sag. Han skriver: »Demas har forladt mig, fordi han fik kærlighed til denne nuværende verden;« og atter siger han: »Kobbersmeden Alexander har voldt mig megen ondt; Herren gengælde ham efter hans gerninger; vogt du dig også for ham, for han har i høj grad modstået vore ord.«

»Profeter og apostle gennemgik lignende prøvelser med modstand og bebrejdelser, og selv Guds pletfri Lam blev fristet i alle ting ligesom vi. Han udholdt syndernes modsigelse imod sig selv.

„Enhver advarsel for denne tid må trofast fremføres; men 'Herrens tjener må ikke strides, men være mild mod alle, dygtig til at undervise, tålmodig; i sagtomhed vejledende dem, som sætter sig imod.' Vi må omhyggeligt værne om vor Guds ord, for at vi ikke skal blive besmittet af den forførende virksomhed hos dem, der har forladt troen. Vi skal modstå deres ånd og indflydelse med det samme våben, som vor Mester brugte, da han blev angrebet af mørkets fyrste, — 'Der står skrevet.' Vi bør lære at bruge Guds ord med dygtighed. Formaningen lyder: 'Stræb efter at fremstille dig selv som prøvet for Gud, en arbejder, der ikke har noget at skamme sig over, og som ret deler sandhedens ord.' Der må være flittigt arbejde og inderlig bøn og tro for at møde de falske læreres og forførerers snørklede vildfarelse; for 'i de sidste dage skal vanskelige tider komme. For mennesker skal være egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottere, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ugudelige, uden naturlig kærlighed, uforsonlige, bagtalere, uafholdne, rå, foragtere af det gode, forrædere, overilede, opblæste, elskende nydelser mere end Gud; de har skin af gudsfrygt, men fornægter dens kraft; vend dig bort fra sådanne.' Disse ord skildrer karakteren hos de mænd, som Guds tjenere vil komme til at møde. 'Bagtalere,' 'foragtere af det gode,' vil angribe dem, som er trofaste mod deres Gud i denne fordærvede tidsalder. Men Himmelens udsending må åbenbare

den ånd, som blev lagt for dagen hos Mesteren. I ydmyghed og kærlighed må han arbejde for menneskers frelse.

»Paulus fortsætter angående dem, der modsætter sig Guds værk, og sammenligner dem med de mænd, der førte krig mod de trofaste på det gamle Israels tid. Han siger: »Ligesom Jannes og Jambres stod Moses imod, således modstår også disse sandheden; mennesker med fordærvet sind, forkastelige med hensyn til troen. Men de skal ikke komme videre; thi deres dårskab skal blive åbenbar for alle mennesker, ligesom også de andres blev.« Vi ved, at den tid kommer, da dårskaben i at føre krig mod Gud vil blive åbenbaret. Vi kan tillade os at vente i rolig tålmodighed og tillid, hvor meget man end bagtaler og foragter os; for »der er intet skjult, som ikke skal åbenbares,« og de, som ærer Gud, skal blive æret af ham for menneskers og engles åsyn. Vi skal have del i reformatorenes lidelser. Der står skrevet: »Bespotterne, som hånede dig, deres smædelser faldt på mig.« Kristus forstår vor sorg. Ikke én af os er kaldet til at bære korset alene. Lidelsens Mand fra Golgata røres af følelsen af vore trængsler, og eftersom han selv har lidt under fristelse, er han også i stand til at hjælpe dem, som for hans skyld er i sorg og prøvelse. »Ja, og alle, som vil leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skal lide forfølgelse. Men onde mennesker og forførere skal blive værre og værre, idet de vildleder og selv bliver vildledt. Men bliv du i det, som du har lært.« Review and Herald, 10. januar 1888.